

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.056 van 14 juli 2016
in de zaak A. 219.557/XIV-37.092**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Samira Gazzaz
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 52
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 21 juni 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 167.837 van 19 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 30 juni 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Verzoeker kan zich in een administratief cassatieberoep tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dienstig beroepen op artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), dat betrekking heeft op de bevoegdheid van de commissaris-generaal.

Verzoeker voert in zijn eerste middel aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet de zaak had moeten terugsturen naar de commissaris-generaal voor bijkomende onderzoeksdaten omdat de CEDOCA-informatie waarop de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming is gebaseerd niet voldoende actueel is. Daargelaten de vaststelling dat de informatie betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad zoals opgenomen in het rechtsplegingsdossier inderdaad reeds dateert van oktober 2014 en oktober 2015, heeft verzoeker nagelaten enig middel in die zin te ontwikkelen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers uiteenzetting betreft dan ook een nieuw middel dat niet voor het eerst kan worden aangevoerd in de graad van administratieve cassatie. Bovendien behoort de beoordeling conform artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet of er al dan niet essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen.

Het eerste middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

2. Artikel 141 van het verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap, thans, na wijziging en vernummering bij het verdrag van Lissabon van 13 december 2007, artikel 157 van het verdrag van 25 maart 1957 betreffende de werking van de Europese Unie heeft betrekking op de gelijke beloning van mannelijke en vrouwelijke werknemers voor gelijke of gelijkwaardige arbeid. Er kan niet worden ingezien op welke wijze verzoeker zich in voorliggend cassatieberoep dienstig op deze bepaling zou kunnen beroepen. Artikel 24 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BUPO-verdrag) heeft betrekking op de rechten van minderjarige kinderen en kan te dezen evenmin dienstig worden ingeroepen door verzoeker. De schending van de artikelen 2 van het BUPO-verdrag en van artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, kan enkel samen met de schending van een andere dienstige bepaling van het betreffende verdrag worden ingeroepen. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, te dezen het “algemeen gelijkheidsbeginsel”, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, zijn niet van

toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoeker voert in zijn tweede middel een schending aan van het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en haalt verschillende eerdere arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan waarbij “beslissingen van het CGVS [werden] vernietigd omwille van het feit dat het berustte op achterhaalde verslagen van de veiligheidssituaties in Irak”. Er moet daarbij opnieuw worden vastgesteld dat verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft nagelaten enig middel te ontwikkelen dat betrekking heeft op de gebrekkige actualiteitswaarde van de informatie vervat in het administratief dossier. Er kan dan ook worden verwezen naar de behandeling van het eerste middel. Bovendien kan daarbij worden opgemerkt dat het Belgische recht geen precedentenwerking kent. Het tweede middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op veertien juli tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams